

Ο Φώτης Αλεξιάδης μεταξύ δύο συμμαθητών του

ΕΛΛΑΔΑ ΜΠΟΡΕΙΣ. Φτάνει να μοιάσεις λίγο στο δωδεκάχρονο παιδί σου. Είναι κάποιες στιγμές διαφορετικές από τις άλλες, που συμπυκνώνουν νοήματα σπάνια, ξεχωριστά, αλλοτινών εποχών, βγαλμένα λες από την αρχαία ελληνική μυθολογία, με περπατησιά αγέρωχη και λιτή φορεσιά.

Μια τέτοια στιγμή ξεπήδησε την περασμένη Τρίτη, 29 Μαΐου, στα Χανιά, στο στάδιο της πόλης, κατά τη διάρκεια των ετήσιων σχολικών αγώνων των μαθητών της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Είναι ορισμένοι χαρακτήρες από ατόφιο χρυσάφι, αλλιώςτικοί από τους άλλους, για κάποιους λόγους ανερμήνευτους, μοναδικοί. Σαν τους μικρούς ήρωες των παιδικών μας χρόνων, που μας συντροφεύουν για όλη μας τη ζωή, γιατί χάρη σ' αυτούς ανακαλούμε στη μνήμη μας τα χρόνια της αθωότητας μας.

Ένας τέτοιος μαλαματένιος χαρακτήρας είναι ο δωδεκάχρονος Φώτης Αλεξιάδης, μαθητής της έκτης τάξης του 2ου Δημοτικού Σχολείου Χανίων.

Χάρη στο Φώτη μια τυπική μέρα σαν όλες τις άλλες, απέκτησε ψυχή, νίκησε το χρόνο, γινόμενη άχρονη και διαχρονική, με ένα τρόπο που συναντά κανείς στις γραφές και στα νοήματα που έσπειρε στην κρητική γη ο πολίτης του κόσμου Νίκος Καζαντζάκης.

Είναι πρωί Τρίτης, όταν στο στάδιο των Χανίων αντιλαλούν οι φωνές των αθλητών των δημοτικών σχολείων της πόλης που ετοιμάζονται να συναγωνιστούν σε αθλήματα του

στίβου.

Η μέρα είναι ζεστή, ο ήλιος καίει, και στις κερκίδες γονείς και εκπαιδευτικοί, παρακολουθούν τους αθλητικούς αγώνες.

Όλα κυλούν κατά το συνηθισμένο τρόπο. Παιδιά χαρούμενα, με χαμόγελα στα χείλη που βουίζουν σαν σμήνος μελισσών σε ανοιξιάτικο κάμπο.

Οι αγώνες πλησιάζουν στο τέλος τους. Απομένει ο αγώνας των 600 μέτρων, οι μαθητές παίρνουν θέση, έτοιμοι να ξαμοληθούν στο ταρτάν μόλις ακούσουν το σήμα έναρξης του ελλανοδίκη.

Μπαμ ακούγεται, οι μπόμπιρες τρέχουν, μεταξύ αυτών και ο Φώτης Αλεξιάδης. Κορμιά σε ένταση, δρασκελιές γρήγορες, κοφτές, ώσπου η γνώριμη ιαχή της απογοήτευσης ακούγεται από το πλήθος.

Ήταν η στιγμή που ένας από τους λιλιπούτιους αθλητές, παραπάτησε και έπεσε στον αγωνιστικό χώρο, δείχνοντας να πονάει από την απροσδόκητη πτώση.

Ήταν η στιγμή που σταμάτησε ο χρόνος. Γονείς, εκπαιδευτικοί, μαθητές γίνονται μάρτυρες μιας σκηνής, βγαλμένη λες από τις ταινίες του κινηματογράφου.

Ήταν η στιγμή που ο Φώτης Αλεξιάδης, ενώ προπορεύονταν, ξαφνικά σταματά και επιστρέφει να βοηθήσει τον πεσμένο συναθλητή του.

"Χτύπησες", τον ρωτάει με παιδική αθωότητα, ενόσω οι άλλοι μαθητές συνεχίζουν τον αγώνα τους για την πρωτιά.

Γονείς, εκπαιδευτικοί και μαθητές παρακολουθούν καθηλωμένοι την γενναία κίνηση του 12χρονου μαθητή, τον βλέπουν να παρακινεί τον άτυχο συναθλητή του να σηκωθεί και να συνεχίσει τον αγώνα.

Αυτό και γίνεται. Υπό τις ζητωκραυγές των παρισταμένων ο μαθητής που τραυματίστηκε επιπόλαια, σηκώνεται και συνεχίζει τον αγώνα.

Μαζί με αυτόν ξεχύνεται και ο Φώτης Αλεξιάδης, ο οποίος με αναπτερωμένο ηθικό προσπαθεί να πλησιάσει τους προπορευόμενους συναθλητές του που εν τω μεταξύ είχαν ξεφύγει δεκάδες μέτρα μπροστά, κυνηγώντας την πρώτη θέση.

Τα συναισθήματα εναλλάσσονται, η κερκίδα δονείται από την παρότρυνση προς το σπάνιο παιδί που σταμάτησε να βοηθήσει τον συναθλητή του.

Τα δευτερόλεπτα αργά κυλούν, όχι όμως και ο Φώτης που σας σίφουνας τρέχει, προσπερνώντας όποιον έβρισκε μπροστά του.

Πολύ γρήγορα ο Φώτης Αλεξιάδης πλησιάζει το γκρουπ των προπορευόμενων αθλητών, η αγωνία στα ύψη, το κοινό με κομμένη ανάσα παρακολουθεί την υπερπροσπάθεια του 12χρονου παιδιού.

Σαν τις βουβές ταινίες, λίγο πριν το τέλος όλοι σιωπούν, λες και ήσαν συνεννοημένοι. Και ξαφνικά... Ξαφνικά το γήπεδο δονείται από τις φωνές όλων. Ο Φώτης Αλεξιάδης κόβει πρώτος το νήμα!

Κάποιοι γονείς χαμογελούν, κάποιοι εκπαιδευτικοί κλαίνε από συγκίνηση, όπως η δασκάλα του, η κυρία Ελπίδα Μπάρκα, ενώ τα παιδιά με ζητωκραυγές σπεύδουν να αγκαλιάσουν τον νικητή με τη μεγάλη καρδιά και την ατσαλένια ψυχή.

Δεν έχουν μόνο τα παραμύθια ευτυχισμένο τέλος. Χάρη στο Φώτη έχει και η ζωή μας, όσο

σκληρή κι αν εμφανίζεται εσχάτως σε τούτο δω τον τόπο.

Pheme.gr